

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Słubicach z dnia 16 grudnia 2020 r.

Powód J. S. domagał się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego R. S. (1) kwoty 14.600,00 zł tytułem wynagrodzenia za pracę, diet i ryczałtów za noclegi w związku z odbywanymi podróżami służbowymi oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Wniósł również o zobowiązanie pozwanego R. S. (1) do wydania powodowi świadectwa pracy. Pismem procesowym z dnia 04.10.2019 r. (k-154-155) powód sprecyzował, że w ramach dochodzonego roszczenia pieniężnego wnosi o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz: tytułem wynagrodzenia za pracę świadczoną w maju 2019 r. - kwoty 725,80 zł brutto, tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy – kwoty 2.043,50 zł, tytułem diet – kwoty 4.497,00 zł, tytułem ryczałtów za noclegi – kwoty 5.617,50 zł. Jednocześnie, jak wskazał na rozprawie w dniu 04.12.2019 r. (godz. 00:05:15, k-195), nie zmienił ogólnej kwoty dochodzonego roszczenia pieniężnego i nadal dochodził 14.600,00 zł.

Pozwany R. S. (1) w odpowiedzi na pozew (k-46-48) wniósł o oddalenie powództwa i zgłosił zarzut potrącenia kwoty 17.999,27 zł z ewentualną należnością powoda. Wskazał, że powód nie udowodnił dochodzonych roszczeń co do zasady i co do wysokości. Kwota 17.999,27 zł stanowi równowartość szkody, którą powód wyrządził pozwanemu, m.in. wykorzystując powierzoną powodowi kartę płatniczą do celów niezwiązanych z wykonywaną pracą. Na przedmiotowe cele powód wydał kwotę 17.397,11 zł. Na zgłoszoną do potrącenia należność składają się ponadto kwota 602,16 zł uiszczona przez pozwanego za wykroczenia drogowe popełnione przez powoda w trakcie świadczenia pracy.

Ponadto pozwany R. S. (1) wniósł pozew wzajemny (k-49-51), którym dochodził od pozwanego wzajemnego J. S. kwoty 14.029,27 zł stanowiącej różnicę pomiędzy należną powodowi wzajemnemu ww. kwotą 17.999,27 zł a niewypłaconą pozwanemu wzajemnemu przez powoda wzajemnego tytułem wynagrodzenia za pracę świadczoną w kwietniu 2019 r. kwotą 3.970,00 zł.

Pozwany wzajemny J. S. w odpowiedzi na pozew wzajemny (k-139-144) wniósł o oddalenie powództwa wzajemnego. Zarzucił powodowi wzajemnemu, że nie może dokonywać potrącenia określonej kwoty z należnością dochodzoną przez powoda głównego, a następnie tej samej kwoty dochodzić pozwem wzajemnym od powoda głównego. Podniósł również, że strony nie zawarły umowy o odpowiedzialności materialnej pozwanego wzajemnego za powierzone mienie. Po każdym przyjeździe do kraju pozwany wzajemny oddawał powodowi wzajemnemu kartę płatniczą, którą w tym czasie powód wzajemny mógł dowolnie dysponować. Powód wzajemny nie podał również, na jakie nieuprawnione, wg powoda wzajemnego cele, pozwany wzajemny użył karty płatniczej. Nie wyjaśnił, dlaczego wydatki na rzecz określonej firmy raz uznaje za nieuzasadnione, a innym razem takiego waloru wydatkom na rzecz tej samej firmy nie przypisuje. Pozwany wzajemny wykorzystywał powierzoną mu przez powoda wzajemnego kartę płatniczą do celów związanych z wykonywaną pracą: opłacania kosztów zakupu paliwa, opłat za autostrady, parkingi, sanitariaty, zakup części do samochodu.

Na rozprawie w dniu 12.02.2020 r. pozwany i powód wzajemny R. S. (1) wskazał, że nie kwestionuje co do zasady i co do wysokości należności powoda i pozwanego wzajemnego J. S. dochodzonych tytułem wynagrodzenia za pracę świadczoną w maju 2019 r. i ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Roszczeń dochodzonych tytułem diet i ryczałtów za noclegi za kwiecień 2019 r. nie kwestionuje co do zasady.

Sprawa została rozpoznana w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód J. S. w dniu 24.09.2018 r. rozpoczął świadczenie pracy na stanowisku kierowcy na rzecz pozwanego R. S. (1).

Strony zawarły pisemną umowę o pracę na czas nieokreślony w dniu 01.10.2018 r. Powód został zgodnie z treścią umowy zatrudniony na stanowisku kierowcy w pełnym wymiarze czasu pracy za wynagrodzeniem w wysokości 2.200,00 zł brutto miesięcznie. Strony ustaliły, że należności z tytułu odbywanych przez powoda podróży służbowych na terenie kraju będą obowiązywały w wysokości wynikającej z Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29.01.2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej. Natomiast za zagraniczne podróże służbowe powód miał otrzymywać diety w wysokości 30 euro za dobę i ryczałty w kwotach wynikających z ww. rozporządzenia.

Wynagrodzenia za pracę oraz należności z tytułu podróży służbowych powód miał otrzymywać do 10. następnego miesiąca. Pozwany i powód wzajemny przekazywał je przelewem na rachunek bankowy powoda i pozwanego wzajemnego, a kilkakrotnie – gotówką. Potwierdzenia odbioru w gotówce wynagrodzeń i należności za podróże służbowe powód i pozwany wzajemny podpisywał po pewnym czasie od dnia ich otrzymania od pozwanego i powoda wzajemnego.

Dowody:

- umowa o pracę z dnia 01.10.2018 r. (k-8-9),
- rozliczenie szczegółowe podróży służbowej z dnia 10.10.2018 r. (k-178-179),
- częściowe zeznania świadka S. S. (godz. 00:32:04, 00:39:03 rozprawy w dniu 04.12.2019 r., k-195v),
- przesłuchanie powoda i pozwanego wzajemnego J. S. (godz. 00:50:38 rozprawy w dniu 12.02.2020 r. k-237),
- przesłuchanie pozwanego R. S. (1) (godz. 01:28:36 rozprawy w dniu 12.02.2020 r. k-237v).

W listopadzie 2018 r. powód i pozwany wzajemny odbył podróże służbowe m.in.: od 01.11.2018 r. do 04.11.2018 r. - w Niemczech, 05.11.2018 r. - w Luksemburgu, 06.11.2018 r. - w Holandii, 07.11.2018 r. - w Luksemburgu, od 08.11.2018 r. do 16.11.2018 r. - w Niemczech. Zgodnie z ustaleniami stron zawartymi w umowie o pracę powodowi i pozwanemu wzajemnemu przysługiwały za ten okres ryczałty za noclegi w kwocie 600 euro i diety w kwocie 480 euro. Przy przyjęciu kursu euro wg średniego kursu NBP z dnia poprzedzającego dzień rozliczenia delegacji, wynoszącego 4,2950 zł łącznie tytułem diet i ryczałtów za noclegi przysługiwała powodowi i pozwanemu wzajemnemu kwota 4.638,60 zł (1.080 euro x 4,2950 zł). Przedmiotowa kwota nie została przelana na rachunek bankowy powoda i pozwanego wzajemnego. Za pracę w tym miesiącu powód i pozwany wzajemny otrzymał jedynie 2.200,00 zł określone jako "wynagrodzenie za m-c 11.2018". W dniu 18.11.2018 r. pozwany i powód wzajemny R. S. (1) sporządził Rozliczenie szczegółów podróży służbowej obejmujące okres od 11.10.2018 r. do 17.11.2018 r., zgodnie z którym powód i pozwany wzajemny powinien otrzymać kwotę 10.627,69 zł. Pod dokumentem widnieją jednak jedynie podpisy pozwanego i powoda wzajemnego R. S. (1), również – w miejscu przeznaczonym na podpis powoda i pozwanego wzajemnego J. S.. Powód i pozwany wzajemny nie otrzymał objętej ww. dokumentem należności za podróże służbowe (diety i ryczałtów za noclegi) odbyte od 01.11.2018 r. do 16.11.2018 r.

Dowody:

- rozliczenie szczegółowe podróży służbowej z dnia 18.11.2018 r. (k-180-181),
- wyciąg z rachunku bankowego pozwanego i powoda wzajemnego R. S. (1) (k-187),
- opinia biegłego z zakresu rachunkowości Z. J. (k-270, 275),
- zeznania świadka R. S. (2) (godz. 00:01:33, 00:06:32, 00:11:12 rozprawy w dniu 12.02.2010 r., k-236),
- przesłuchanie powoda i pozwanego wzajemnego J. S. (godz. 00:56:27, 01:21:25 rozprawy w dniu 12.02.2020 r. k-237),

- oświadczenie pozwanego i powoda wzajemnego R. S. (1) złożone na rozprawie w dniu 12.02.2020 r. (godz. 00:36:37, k-236v).

W kwietniu 2019 r. powód i pozwany wzajemny odbył podróże służbowe: od 01.04.2019 r. do 03.04.2019 r. - w Belgii, 04.04.2019 r. - we Francji, od 05.04.2019 r. do 07.04.2019 r. - w Belgii, 08.04.2019 r. - w Niemczech, od 09.04.2019 r. do 11.04.2019 r. - w Polsce, od 15.04.2019 r. do 17.04.2019 r. - w Niemczech, 18.04.2019 r. - we Francji, od 19.04.2019 r. do 20.04.2019 r. - w Belgii. Zgodnie z ustaleniami stron zawartymi w umowie o pracę powodowi i pozwanemu wzajemnemu przysługiwały za ten okres ryczałty za noclegi w kwocie 560 euro i diety w kwocie 420 euro. Przy przyjęciu kursu euro wg średniego kursu NBP z dnia poprzedzającego dzień rozliczenia delegacji, wynoszącego 4,2821 zł za okres od 01.04.2018 r. do 12.04.2018 r. i 4,2802 zł za okres od 15.04.2019 r. do 20.04.2019 r. łącznie tytułem diet i ryczałtów za noclegi za zagraniczne podróże służbowe przysługiwała powodowi i pozwanemu wzajemnemu kwota 4.195,67 zł ((322,50 euro x 4,2821 zł) +(240 euro x 4,2821 zł)+(237,50 euro x 4,2802 zł) +(180 euro x 4,2802 zł)). Natomiast za krajowe podróże służbowe przysługiwała powodowi i pozwanemu wzajemnemu kwota 225,00 zł (90 zł tytułem diet i 135 zł tytułem ryczałtów za noclegi). Łącznie za krajowe i zagraniczne podróże służbowe odbyte w kwietniu 2019 r. przysługująca powodowi i pozwanemu wzajemnemu należność stanowiła kwotę 4.420,67 zł (4.195,67 zł +225,00 zł).

Jak przyznał pozwany i powód wzajemny R. S. (1) na rozprawie w dniu 12.02.2020 r. (godz. 02:08;09, k-238) powyższych świadczeń z tytułu podróży służbowych należnych za kwiecień 2019 r. nie wypłacił na rzecz powoda i pozwanego wzajemnego J. S..

Dowody:

- rozliczenia szczegółowe podróży służbowej z dni 11.04.2019 r. i 19.04.2019 r. (k-192 -194),
- opinia biegłego z zakresu rachunkowości Z. J. (k-270, 275),
- przesłuchanie powoda i pozwanego wzajemnego J. S. (godz. 00:56:27 rozprawy w dniu 12.02.2020 r. k-237),
- przesłuchanie pozwanego i powoda wzajemnego R. S. (1) złożone na rozprawie w dniu 12.02.2020 r. (godz. 01:28:36, k-237v),
- oświadczenie pozwanego i powoda wzajemnego R. S. (1) złożone na rozprawie w dniu 12.02.2020 r. (godz. 02:08:09, k-238).

W związku z odbywanymi podróżami służbowymi powód i pozwany wzajemny J. S. otrzymał od pozwanego i powoda wzajemnego R. S. (1) kartę płatniczą (...) Business (...) (k-57) umożliwiającą dokonywanie przez powoda i pozwanego wzajemnego płatności z rachunku bankowego pozwanego i powoda wzajemnego. Strony nie zawarły umowy określającej zasady korzystania przez powoda i pozwanego wzajemnego z ww. karty i wydatki, które powód i pozwany wzajemny miał prawo pokrywać środkami znajdującymi się na rachunku bankowym. Pozwany, przekazując powodowi kartę, poinformował go jedynie, że jest ona przeznaczona na wydatki służbowe, nie precyzując jednak ich rodzaju. Niemniej, w trakcie jednego z pobytów powoda za granicą, pozwany, na prośbę powoda, wyraził zgodę na dokonanie przez powoda zakupów przeznaczonych na cele prywatne. Jednocześnie opłaty za korzystanie z autostrad w Luksemburgu i Holandii oraz za korzystanie z sanitariatów i parkingów w trakcie podróży służbowych powód płacił gotówką z własnych środków finansowych. Ponadto pomiędzy poszczególnymi podróżami służbowymi powód przekazywał pozwanemu kartę płatniczą, która znajdowała się wówczas w jego dyspozycji. Pozwany i powód wzajemny R. S. (1) nie kontrolował w okresie zatrudnienia powoda i pozwanego wzajemnego J. S. sposobu korzystania przez powoda z karty płatniczej. Nie wymagał przedstawienia paragonów dotyczących kwot wydatkowanych w trakcie podróży służbowych.

Dowody:

- potwierdzenie zamówienia karty debetowej (k-57),

- częściowe zeznania świadka S. S. (godz. 00:25:51, 00:32:04, 00:39:03 rozprawy w dniu 04.12.2019 r., k-195v),
- przesłuchanie powoda i pozwanego wzajemnego J. S. (godz. 00:56:27, 01:18:23, 01:21:25, 01:26:43 rozprawy w dniu 12.02.2020 r. k-237),
- przesłuchanie pozwanego i powoda wzajemnego R. S. (1) złożone na rozprawie w dniu 12.02.2020 r. (godz. 01:28:36, 01:41:31, k-237v),

W dniu 02.04.2019 r. powód J. S., wykonując obowiązki służbowe, popełnił wykroczenie na terenie Niemiec, polegające na przekroczeniu w czasie jazdy samochodem służbowym dozwolonej prędkości o 8 km/h. Na pozwanego R. S. (1) został za powyższe nałożony mandat w wysokości 15 euro. Przedmiotową należność pozwany zapłacił.

Strony rozwiązały umowę o pracę za porozumieniem stron z dniem 10.05.2019 r. Za pracę świadczoną w maju 2019 r. powód i pozwany wzajemny J. S. nie otrzymał wynagrodzenia za pracę w należnej wysokości 643,20 zł. Przedmiotową okoliczność przyznał pozwany i powód wzajemny R. S. (1) na rozprawie w dniu 12.02.2020 r. (godz. 02:08:09, k-238).

W okresie zatrudnienia powód i pozwany wzajemny nie korzystał z urlopu wypoczynkowego. Za okres od 24.09.2018 r. do 10.05.2019 r. przysługiwał powodowi i pozwanemu wzajemnemu ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w kwocie 1.935,36 zł. Przedmiotową okoliczność przyznał pozwany i powód wzajemny R. S. (1) na rozprawie w dniu 12.02.2020 r.

Powód i pozwany wzajemny J. S. nie otrzymał od pozwanego i powoda wzajemnego R. S. (1) świadectwa pracy.

Dowody:

- pismo informujące o nałożeniu mandatu (k-55),
- oświadczenie powoda i pozwanego wzajemnego o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem (k-34),
- opinia biegłego z zakresu rachunkowości Z. J. (k-268-270, 275),
- przesłuchanie powoda i pozwanego wzajemnego J. S. (godz. 00:56:27 rozprawy w dniu 12.02.2020 r. k-237),
- przesłuchanie pozwanego i powoda wzajemnego R. S. (1) złożone na rozprawie w dniu 12.02.2020 r. (godz. 01:28:36, k-237v),
- oświadczenie pozwanego i powoda wzajemnego R. S. (1) złożone na rozprawie w dniu 12.02.2020 r. (godz. 02:08:09, k-238).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwa główne i wzajemne są w części uzasadnione.

W myśl art. 94 pkt 5 k.p. pracodawca jest obowiązany terminowo i prawidłowo wypłacać wynagrodzenie.

W przedmiotowej sprawie powód i pozwany wzajemny nie otrzymał od pozwanego i powoda wzajemnego wynagrodzenia za pracę świadczoną od 01.05.2019 r. do 10.05.2019 r., co przyznał pozwany i powód wzajemny R. S. (1) na rozprawie w dniu 12.02.2020 r. (godz. 02:08:09, k-238). Mając na uwadze wysokość przysługującej powodowi i pozwanemu wzajemnemu należności z powyższego tytułu, obliczonej przez biegłego Z. J., której strony nie kwestionowały, zasądzono od pozwanego i powoda wzajemnego R. S. (1) na rzecz powoda i pozwanego wzajemnego J. S. kwotę 643,20 zł. Opierając się na takich samych przesłankach, w związku z niekorzystaniem przez powoda i pozwanego wzajemnego z urlopu wypoczynkowego w okresie zatrudnienia, zasądzono od pozwanego i powoda wzajemnego R. S. (1) na rzecz powoda i pozwanego wzajemnego J. S. kwotę 1.935,36 zł tytułem ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Ponadto na podstawie art. 97¹ § 1 k.p. w związku z

niewykazaniem przez pozwanego i powoda wzajemnego R. S. (1), że wydał powodowi i pozwanemu wzajemnemu J. S. świadectwo pracy, zobowiązano pozwanego i powoda wzajemnego do wydania powodowi i pozwanemu wzajemnemu przedmiotowego dokumentu.

Na rozprawie w dniu 12.02.2020 r. pozwany i powód wzajemny R. S. (1) oświadczył, że co do zasady nie kwestionuje dochodzonych przez powoda i pozwanego wzajemnego diet i ryczałtów za noclegi należnych za kwiecień 2019 r. (godz. 02:08:09, k-238). W trakcie przesłuchania zeznał, że nie rozliczył się z powodem i pozwanym wzajemnym za ostatni okres zatrudnienia w zakresie diet i ryczałtów za noclegi (godz. 01:28:36, k-237v). Nie kwestionował również opinii biegłego Z. J. określającej wysokość przysługującej powodowi należności z tego tytułu. Mając powyższe na uwadze zasądono od pozwanego i powoda wzajemnego R. S. (1) na rzecz powoda i pozwanego wzajemnego J. S. kwotę 4.420,67 zł tytułem diet i ryczałtów za noclegi za kwiecień 2019 r. na podstawie art. 77⁵ § 2, 3 i 4 k.p. Należności z tytułu diet i ryczałtów za noclegi w związku z krajowymi podróżami służbowymi oraz ryczałty za noclegi w związku z zagranicznymi podróżami służbowymi zasądono, zgodnie z opinią biegłego, w wysokości określonej Rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29.01.2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej. Natomiast określając należność z tytułu diet za zagraniczne podróże służbowe, w związku z ustaleniem przez strony w umowie o pracę dobowej stawki takiej diety na kwotę 30 euro, sąd posiłkował się jedynie opinią biegłego w zakresie ustalenia liczby należnych powodowi diet za kwiecień 2019 r. (k-275). Kwotę należnych powodowi diet za zagraniczne podróże służbowe – 1.798,14 zł, sąd ustalił mnożąc wynikającą z opinii biegłego liczbę należnych diet – 8 (wg kursu euro 4,2821 zł za okres od 01.04.2019 r. do 08.04.2019 r.) i 6 (wg kursu euro 4,2802 zł za okres od 15.04.2019 r. do 20.04.2019 r.) przez 30 euro.

Wg takich samych zasad, również w zakresie posiłkowania się opinią biegłego Z. J., zasądono od pozwanego i powoda wzajemnego R. S. (1) na rzecz powoda i pozwanego wzajemnego J. S. kwotę 4.638,60 zł tytułem należności za podróże służbowe odbyte w listopadzie 2018 r. Pozwany, kwestionujący roszczenie dochodzone w tym zakresie przez powoda, nie przedstawił dokumentu wykazującego dokonanie zapłaty na rzecz powoda należności z tytułu podróży służbowych za listopad 2018 r. Pozwany sporządził wprawdzie Rozliczenie szczegółów podróży służbowej obejmujące okres od 11.10.2018 r. do 17.11.2018 r., zgodnie z którym powód powinien otrzymać kwotę 10.627,69 zł, ale pod przedmiotowym dokumentem, jak przyznał pozwany, nie ma podpisu powoda (k-236v).

Sąd nie uznał za wiarygodne zeznań świadka L. S., będącego matką stron procesu, wg których pozwany miał przekazać żonie powoda kwotę 7.700,00 zł w dniu 13.12.2018 r. W szczególności świadek samodzielnie nie liczyła pieniędzy, które, jak zeznała, pozwany miał wręczyć żonie powoda świadkowi R. S. (2). Niewiarygodnym jest również opisany przez świadka przebieg zdarzeń, zgodnie z którym: najpierw świadek poszła do domu pozwanego, potem za niosącym gotówkę pozwanym udała się do domu powoda; tam miała widzieć, jak pozwany wręcza gotówkę żonie powoda, następnie za pozwanym poszła z powrotem do jego domu i miała słyszeć rozmowę telefoniczną pozwanego z powodem dotyczącą przekazania żonie powoda kwoty 7.700,00 zł, po czym poszła do swojego domu i w notesie miała zapisać: „R. J. 7.700,00 zł“.

Świadek nie potrafiła wyjaśnić przyczyny dla której miała chodzić za pozwanym - najpierw do domu powoda, następnie z powrotem do domu pozwanego, ani powodu zapisania w notesie wysokości kwoty którą pozwany miał przekazać żonie powoda, a która w żaden sposób nie dotyczyła świadka. Świadek nie wskazała, aby co do zasady interesowała się wiążącym strony stosunkiem pracy i wzajemnymi rozliczeniami między stronami z tego tytułu. Również z uwagi na łączące świadka ze stronami bliskie pokrewieństwo (świadek jest matką stron) i niewatpliwe emocjonalne zaangażowanie świadka w konflikt pomiędzy stronami, zeznania świadka należy oceniać z dużą ostrożnością. Ponadto wskazywanej przez świadka okoliczności przekazania żonie powoda R. S. (2) kwoty 7.700,00 zł, nie potwierdza świadek R. S. (2), której zeznania sąd uznał za wiarygodne.

W pozostałym zakresie dochodzonym przez powoda J. S. sąd powództwo główne oddalił jako nieuzasadnione.

Sąd na podstawie art. 91 § k.p. w zw. z art. 87 § 1 i 7 k.p. nie uwzględnił zarzutu potrącenia kwoty 64,50 zł oraz kwoty 537,66 zł tytułem poniesionych przez pozwanego kosztów zapłaty mandatów w łącznej wysokości 140 euro w związku z popełnionymi przez powoda wykroczeniami drogowymi. Na przedmiotowe potrącenia powód nie wyraził bowiem zgody.

Kwotę 64,50 zł zasądzono natomiast od pozwanego wzajemnego J. S. na rzecz powoda wzajemnego R. S. (1) na podstawie art. 114 k.p., uwzględniając w tej części powództwo wzajemne. Zatrudniony w charakterze kierowcy pozwany wzajemny zobowiązany był do przestrzegania przepisów ruchu drogowego i ponosił odpowiedzialność za ich naruszenie (tak również – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24.10.2017 r. I PK 29/17). Powód wzajemny w sposób niebudzący wątpliwości wykazał przy tym wysokość mandatu uiszczonego w związku z popełnionym przez pozwanego wzajemnego wykroczeniem drogowym, przedkładając kierowane do niego pismo przez niemiecką Policję.

Nie wykazał natomiast zapłaty kwoty 537,66 zł, która miałaby odpowiadać wysokości mandatu opiewającego na 125 euro wynikającego z popełnionego przez pozwanego wzajemnego kolejnego wykroczenia drogowego. Świadek S. S. wskazywała jako kwotę, na jaką mandat został udzielony, 20 euro lub 30 euro. Pozwany wzajemny J. S. wskazywał natomiast kwoty: 120 euro i 25 euro – nie odpowiadające kwocie wskazywanej przez powoda wzajemnego. W związku z powyższym sąd przedmiotowej kwoty nie uwzględnił w ramach zarzutu potrącenia ani w ramach powództwa wzajemnego, które w tym zakresie oddalił na podstawie art. 6 k.c. w zw. z art. 300 k.p.

Sąd, nie uwzględnił zgłoszonej przez pozwanego w ramach zarzutu potrącenia kwoty 17. 397,11 zł ani dochodzonej powództwem wzajemnym kwoty 13.964,77 zł na podstawie art. 6 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Przedmiotowe roszczenia dotyczą należności, które, wg pozwanego i powoda wzajemnego, powód i pozwany wzajemny miał niezasadnie pobrać z, przeznaczonej na cele służbowe, karty płatniczej. Strony nie zawarły umowy precyzującej zasady korzystania przez powoda i pozwanego wzajemnego z ww. karty oraz wydatki, które powód i pozwany wzajemny miał prawo pokrywać środkami znajdującymi się na rachunku bankowym pozwanego i powoda wzajemnego. Ponadto, jak wskazał powód i pozwany wzajemny, w trakcie jednego z pobytów powoda za granicą, pozwany, na prośbę powoda, wyraził zgodę na dokonanie przez powoda zakupów przeznaczonych na cele prywatne. Sąd dał wiarę przedmiotowym zeznaniom z uwagi na łączące strony bliskie pokrewieństwo oraz brak konfliktu pomiędzy stronami w okresie zatrudnienia powoda. Ponadto pozwany i powód wzajemny R. S. (1) w okresie zatrudnienia powoda i pozwanego wzajemnego w żaden sposób nie kontrolował wydatków powoda i pozwanego wzajemnego dokonywanych z karty płatniczej, pozostawiając, jak należy domniemywać, uznaniu powoda, ich rodzaj i wysokość. Co również istotne pozwany i powód wzajemny w toku procesu raz określony wydatek uznawał za uzasadniony, a w następnym piśmie procesowym wskazywał, że nie ma on takiego charakteru, przy czym nie potrafił wyjaśnić powodu zmiany stanowiska (zeznania pozwanego i powoda wzajemnego w dniu 12.02.2020 r., godz. 01:59:56, k-238 w zakresie m.in. dotyczącym wydatku w kwocie 110 euro określonego na k-92 jako wydatek uzasadniony (nie oznaczony kolorem zielonym), a na k- 212 (wyplata z bankomatu w dniu 19.01.2019 r.) - jako wydatek nieuzasadniony)).

Na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. Z § 2 pkt 5 i § 9 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych zasądzono od pozwanego i powoda wzajemnego na rzecz powoda i pozwanego wzajemnego kwotę 4.980,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W sprawie z powództwa głównego obejmującego roszczenie pieniężne powód wygrał proces w 80% (11.637,83 zł z 14.600,00 zł). Tym samym ze stawki minimalnej wynoszącej 2.700,00 zł należało zasądzić na rzecz powoda kwotę 2.160,00 zł (80 % z 2.700,00 zł). W zakresie żądania zobowiązania pozwanego do wydania świadectwa pracy powód wygrał proces w 100 % i zasądzono w związku z tym na rzecz powoda od pozwanego kwotę 120,00 zł na podstawie § 9 ust. 1 pkt 3 ww. rozporządzenia. Zasądzona natomiast na rzecz powoda wzajemnego kwota 64,50 zł (z dochodzonej kwoty 14.029,27 zł) oznacza, że pozwany wzajemny wygrał proces w prawie 100 % i zasądzono w związku z tym od powoda wzajemnego na rzecz pozwanego wzajemnego kwotę 2.700,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Na podstawie art. 477² §1 k.p.c. wyrokowi w pkt I nadano rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2.200,00 zł odpowiadającej jednomiesięcznemu wynagrodzeniu za pracę powoda.